

Duch prorocství: vedení a vyučování

Dvě tabule Abakukovy

Jeff Pippenger

2012-10-15

Dvě tabule Abakukovy 3 z 95

Úvod: Základ dvou tabulek Abakukových

Tato série se nazývá Abakukovy dvě tabule. Dosud jsme přebírali určité pravdy z tabulí z let 1843 a 1850, nikoli proto, abychom je v této chvíli biblicky obhajovali, nýbrž abychom doložili, že Ellen White tyto pravdy schvaluje. Naším tvrzením je, že jestliže odmítáte tyto základní pravdy, současně odmítáte i Ducha prorocství. Chceme to nejprve uvést do záznamu.

Přehled dějin mileritů a půlnočního volání

V našem prvním představení jsme nastínili dějiny milleritů, mezníky od roku 1798 do roku 1844. V našem posledním představení jsme se podrobněji zabývali dějinami od doby prodlení až po zavření dveří 22. října 1844 a určili jsme tuto dobu jako Půlnoční volání. Půlnoční volání vstoupilo do dějin na táborovém shromáždění v Exeteru ve dnech 12.–17. srpna 1844 a pokračovalo až do 22. října 1844. Doba prodlení, která začala v březnu 1844, je součástí Půlnočního volání i procesu pročišťování, který připravil lid k hlásání jeho poselství.

Doufali jsme, že jsme to včera upevnili ve vašich srdcích i myslích. Všechna znázornění dob prodlení v Božím slově hovoří o konci světa. Ellen Whiteová v komentáři k 1. Korintským 10,11 říká: „Každý ze starověkých proroků mluvil více pro naši dobu než pro dobu, v níž žil.“ V 1. Korintským 10,11 stojí: „Toto pak všechno jim se dalo za příklad, a napsáno jest k napomenutí našemu, na kteréž konce světa přišly.“ Dějiny mileritů jsou dějinami toho, co se odehraje na konci světa. Všechny tyto biblické dějiny o době prodlení a o tom, co po ní následuje, znázorňují, co se mělo odehrát v mileritské době prodlení a v Půlnočním volání. Potřebujeme těmto věcem rozumět, protože dějiny se mají opakovat.

2520: Podpora Ellen Whiteové

Zabýváme se prvním tématem na těchto grafech, ačkoli jsme se o něm příliš nezmiňovali. První naukou, o níž chceme ukázat, že ji Ellen Whiteová zřetelně podporuje, je 2520. První dvě prezentace byly zamýšleny tak, aby nás přivedly sem. Zítra ráno začneme na tomto grafu uvažovat o Denní oběti.

Připomínání Pánova vedení a vyučování

Začneme knihou Life Sketches, strana 196: „Pro budoucnost se nemáme čeho obávat, ledaže bychom zapomněli na cestu, po níž nás Pán vedl, a na Jeho učení v našich minulých dějinách.“ Jediné, čeho se má křesťan pro budoucnost obávat, je sejít z cesty a být ztracen. To, čeho je třeba

se obávat, je nezískání věčného života. Zde sestra Whiteová říká, že se pro budoucnost nemáme čeho obávat kromě dvou věcí. Toto je v adventismu běžně citovaná pasáž z Ducha proroctví, avšak zřídka kdy slyšíte, aby někdo rozvedl, na jaké vedení a na jaká učení zde odkazuje.

Ukážeme, že oním vedením, na něž odkazuje, jsou dějiny Půlnočního volání. V dějinách Půlnočního volání Kristus vedl v době prodlení, při příchodu a hlásání Půlnočního volání i při zavření dveří dne 22. října 1844. Tyto dějiny uspořádal tak, aby zformoval lid, který by s Ním mohl vírou vstoupit do Nejsvětější svatyně. Měli bychom se obávat, abychom nezapomněli na tyto zvláštní dějiny stejně jako na Jeho vedení a Jeho učení.

Ukážeme, že existovalo určité učení, které vyvolalo Půlnoční volání. Tímto učením nebyl pád Osmanské říše 11. srpna 1840 ani nauka o stavu mrtvých, která se objevila v dějinách poselství druhého anděla v milleritské historii. Bylo to určité učení v milleritské historii, které vyvolalo Půlnoční volání, v němž Pán vedl, a nemáme se čeho obávat do budoucnosti kromě toho, že zapomeneme na Jeho vedení a Jeho učení.

Navrhujeme, že symbolem jak Jeho vedení, tak Jeho vyučování je Půlnoční volání. Přečtěme si znovu tuto pasáž z prvního vidění Ellen Whiteové:

Po této stezce putoval adventní lid k městu, které se nacházelo na jejím vzdálenějším konci. Na počátku stezky bylo za nimi postaveno jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to půlnoční volání. Toto světlo osvětlovalo celou stezku a dávalo světlo jejich nohám, aby neklopýtali. Pokud upírali zrak na Ježíše, který byl těsně před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří unavili a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho vstoupí dříve. Tu je Ježíš povzbuzoval tím, že pozdvihl svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: „Aleluja!“ Jiní pak ukvapeně zapírali světlo za nimi a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je dovedl až sem.

Popírají Půlnoční volání a v souvislosti s Půlnočním voláním tvrdí, že je Pán v Půlnočním volání nevedl. Popírají Boží vedení v Půlnočním volání.

Světlo za nimi zhaslo, takže jejich nohy zůstaly v naprosté temnotě; klopýtali, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli z cesty dolů do temného a bezbožného světa pod nimi.

Půlnoční volání v souvislostech

Ještě jednou se podíváme na dějiny Půlnočního volání, abychom je uvedli do souvislostí, než se budeme zabývat rokem 2520.

Z Velkého sporu, strany 391–395: „Když uplynul čas, kdy byl příchod Páně poprvé očekáván, na jaře roku 1844“ — to je doba prodlení, první zklamání — „ti, kteří ve víře vyhlíželi Jeho příchod, byli po určitou dobu zachvázeni pochybnostmi a nejistotou. Zatímco je svět pokládal za naprosto poražené a usvědčené z toho, že chovali klam, jejich zdrojem útěchy stále zůstávalo slovo Boží. Mnozí pokračovali ve zkoumání Písma, znovu prověřovali důkazy své víry a pečlivě studovali proroctví, aby získali další světlo.“

Jestliže to mnozí činili, znamená to, že byli i někteří, kteří tak nečinili. Neříká se „oni“; říká se „mnozí“ — jsou zde dvě skupiny.

Biblické svědectví na podporu jejich stanoviska se zdálo jasné a přesvědčivé. Znamení, která nebylo možno zaměnit, ukazovala na blízký příchod Kristův. Zvláštní požehnání Páně, jak při obrácení hříšníků, tak při oživení duchovního života mezi křesťany, dosvědčovalo, že toto poselství je z nebe. A třebaže věřící nedokázali své zklamání vysvětlit, byli si jisti, že je Bůh v jejich dosavadní zkušenosti vedl.

S proroctvími, která pokládali za vztahující se k době druhého příchodu, byl protkán pokyn zvláště přizpůsobený jejich stavu nejistoty a napětí a povzbuzující je, aby trpělivě očekávali ve víře, že to, co je nyní jejich chápání temné, bude v náležitý čas objasněno.

V onom odstavci se říká: „Protkány proroctvími, která považovali za vztahující se k době druhého příchodu . . .“ Která proroctví pokládali za vztahující se k druhému příchodu? Těch 2520, těch 2300 a těch 1335. Věřili, že všechna tato tři časová proroctví končí v roce 1843, a že to bude druhý příchod.

Mezi těmito proroctvími bylo i to z Abakuka 2,1–4: „Postavím se na své strážné stanoviště a vstoupím na věž a budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby je mohl číst běžící. Neboť to vidění platí ještě pro ustanovený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby otálelo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se vypíná, není v něm přímá; ale spravedlivý bude žít svou vírou.“

Již roku 1842 podnět daný v tomto proroctví, aby „zapsal vidění a jasné je vyložil na tabule, aby ten, kdo je čte, mohl běžet“, přivedl Charlese Fitcha k vypracování prorocké mapy, která měla znázornit vidění Daniele a Zjevení. Vydání této mapy bylo pokládáno za naplnění příkazu daného Habakukovi. Nikdo si však tehdy nepovšiml, že v témž proroctví je představeno zjevné zdržení v naplnění vidění — čas prodlení. Po zklamání se tento oddíl Písma jevil jako velmi významný: „Vidění zajisté ještě čeká na určený čas, ale ke konci promluví a nezklame; jestliže se oddaluje, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. . . . Spravedlivý pak bude žít svou vírou.“

Tabule z roku 1843 a Duch proroctví

Nezáleží na tom, zda konáte pravidelnou práci či nepravidelnou práci — výrazy, které Ellen White používá pro konferenční dílo a soběstačné dílo. Ať půjdete k předním soběstačným službám v adventismu, nebo na Generální konferenci či do Biblical Research Institute, zeptáte-li se jich na mapu z roku 1843, řeknou: „Na této mapě je mnoho chyb.“ Nesouhlasí s Ellen White, která říká, že Pán držel svou ruku nad „jednou chybou“ v některých číslech na této mapě.

Staví se však také do opozice vůči Slovu Božímu. V Abakukovi se praví, že toto vidění „... nebude lhát“. Vidění, které měli Průkopníci umístit na tabuli z roku 1843, což také učinili, je naplněním Abakuka 2. Toto je vidění, které měli na tuto tabuli umístit, a Abakuk 2 říká, že toto vidění „... nebude lhát“. Když tedy říkáte, že tato tabule je „plná chyb“, stavíte se proti Duchu proroctví i Bibli.

Také část Ezechieleova proroctví byla pro věřící zdrojem síly a útěchy: „I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí: Synu člověčí, co je to za přísloví, které máte v zemi izraelské, když říkáte: Dny se prodlužují a každé vidění selhává? Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin... Dny jsou blízko a naplnění každého vidění... Promluvím a slovo, které promluvím, se stane; již se nebude déle prodlužovat.“ „Z domu Izraelského říkají: Vidění, které on vidí, je na mnoho dnů dopředu, a prorokuje o časech dalekých. Proto jim řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Žádné z mých slov se již nebude déle prodlužovat, ale slovo, které jsem promluvil, se vykoná.“ Ezechiel 12,21–25.27.28.

Dvě skupiny uctívačů

Všimněte si, že hovoří o dvou třídách ctitelů. Říká, že mnozí, když přišlo toto zklamání, pokračovali ve studiu proroctví, což naznačuje, že existovala třída, která nepokračovala. O rozlišení těchto dvou tříd obdržíme více světla.

Naplněním Abakuka 2,1–4 je tento graf z roku 1843 a graf z roku 1850. Již v Abakukovi verš 4 říká, že spravedlivý bude žít svou vírou, a ten, jehož srdce se povyšuje. Popisuje to dvě třídy ctitelů. Dějiny Půlnočního volání vytvářejí dvě třídy ctitelů a tyto dvě třídy jsou v Abakukovi osloveny.

V následujícím odstavci, po odkazu na Habakuka 2 a Ezechiela, označuje jednu ze skupin: „čekající“. Kdo jsou ti čekající? Jsou to ti, kdo naplňují Daniela 12: „Blahoslavený, kdo čeká a dojde k 1335.“ Tato skupina jsou čekající.

Ti, kdo čekali, se radovali v přesvědčení, že Ten, který zná konec od počátku, pohlédl napříč věky a předvídal jejich zklamání, dal jim slova povzbuzení a naděje.

Zavolala nám jedna sestra, která již několik let pracovala v jedné z východoevropských zemí. Odtud pocházela, přestěhovala se do Spojených států, a když porozuměla tomuto poselství, přestěhovala se zpět. Čelila odporu; její bývalá církevní rodina se obrátila na vedoucí v její zemi, aby jí „zavřeli dveře“. Nedávno jí však Pán otevřel dveře, aby mohla toto poselství sdílet se skupinami.

Volala dnes časně ráno a sdělila, že jednou z překážek byla doprava. Potřebovali automobil, aby mohli cestovat a vyučovat toto poselství, ale postrádali potřebné prostředky. Jakmile dorazili na toto místo, přátelé ze Spojených států, usvědčení Pánem, poslali dostatek peněz na koupi automobilu.

Takováto zkušenost se odehrávala u těch, kteří byli zklamáni. Byli zklamáni, avšak Pán je vedl k Písmu, aby je povzbudil, a říkal: „Toto zklamání se stalo podle mého vedení. Jen pokračujte vpřed.“

Kdyby nebylo takových oddílů Písma, které je napomínaly, aby trpělivě čekali a pevně se drželi své důvěry v Boží slovo, byla by jejich víra v té hodině zkoušky selhala.

Podobenství o deseti pannách a době prodlévání

Povšimněte si, jak sestra Whiteová spojuje podobenství o deseti pannách s Abakukem 2, neboť obě pasáže pojednávají o době prodlení a o dvou třídách ctitelů.

Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu. V Matouši 24 Kristus v odpovědi na otázku svých učedníků ohledně znamení svého příchodu a skonání světa poukázal na některé z nejdůležitějších událostí v dějinách světa i církve od svého prvního až do svého druhého adventu; totiž na zničení Jeruzaléma, veliké soužení církve za pohanských a papežských pronásledování, zatmění slunce a měsíce a pád hvězd. Poté promluvil o svém příchodu ve svém království a vyprávěl podobenství popisující dvě třídy služebníků, kteří očekávají jeho zjevení. Dvacátá pátá kapitola začíná slovy: „Tehdy bude království nebeské podobné deseti pannám.“ Zde je představen pohled na církev žijící v posledních dnech,

Nyní to vztahuje na milleritské dějiny, avšak povšimněte si, co říká: „Zde je před náš zrak postavena církev žijící v posledních dnech“ — kdo je „církev žijící v posledních dnech“? To jsme my.

Totéž je ukázáno na konci 24. kapitoly. V tomto podobenství je jejich zkušenost znázorněna událostmi východní svatby. „Tehdy bude království nebeské podobno deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo moudrých a pět pošetilých. Ty pošetilé vzaly své lampy, ale nevzaly si s sebou olej; moudré však vzaly olej ve svých nádobách spolu se svými lampami. Když ženich prodléval, všechny zdřímly a usnuly. O půlnoci pak se ozvalo volání: Hle, ženich přichází; vyjděte mu naproti.“

Příchod Kristův, jak byl oznámen poselstvím prvního anděla, byl chápán jako znázorněný příchodem ženicha. Široce rozšířená reforma pod zvěstováním Jeho brzkého příchodu odpovídala vyjití panen. V tomto podobenství, stejně jako v Matouši 24, jsou představeny dvě třídy. Všechny vzaly své lampy, Bibli, a v jejím světle vyšly vstříc Ženichovi. Ale zatímco pošetilé vzaly své lampy bez oleje, moudré vzaly olej ve svých nádobách. Moudré přijaly milost Boží, znovuzrozkoušující a osvěcující moc Ducha svatého, která učinila Jeho slovo lampou jejich nohám. Zkoumaly Písma, aby poznaly pravdu, a upřímně usilovaly o čistotu srdce i života. Tyto měly osobní zkušenost a víru v Boha i v Jeho slovo, kterou nemohlo zvrátit zklamání ani prodlení. Jiné byly pohnuty z popudu, spoléhající na víru svých bratří, spokojeny s dobrými pocity, avšak bez důkladného porozumění pravdě nebo opravdového působení milosti. Nebyly připraveny na prodlení a zklamání. Když přišly zkoušky, jejich víra selhala a jejich světla pohasínala.

„Když ženich prodléval,“ kdy ženich prodléval? 22. března 1844. Prod lévá. Co se nyní stane? Tyto dvě skupiny se mají zjevit.

Když zapomínáme na Půlnoční volání a scházíme z cesty dolů do bezbožného světa, ukazujeme, že nerozumíme evangeliu. Věčné evangelium je dílem Krista při vytváření dvou tříd uctíváčů na základě zkoušejícího prorockého poselství. Od doby prodlévání až do zavření dveří je to vyvrcholení Věčného evangelia. Zde Pán bere v době prodlévání dvě třídy, snaží se je uvést sám se sebou do soudu a podrobuje je zkoušce, aby prokázal, zda skutečně mají olej, či nikoli. To je vyvrcholení Kristova díla oddělování zlata od strusky, pšenice od koukolu, moudrých od

pošetilých.

„Když ženich prodléval, začaly všechny podřimovat a usnuly.“ Tímto prodléváním ženicha je znázorněno uplynutí času, kdy byl Pán očekáván, zklamání a zdánlivý odklad. V této době nejistoty zájem povrchních a polovičatých brzy začal kolísat a jejich úsilí ochabovat; avšak ti, jejichž víra byla založena na osobní znalosti Bible, měli pod nohama skálu, kterou vlny zklamání nemohly odplavit. „Všechny podřimovaly a usnuly“; jedna skupina v netečnosti a opuštění své víry, druhá trpělivě čekající, dokud nebude dáno jasnější světlo. Přesto se v noci zkoušky zdálo, že i tito druzí do jisté míry ztrácejí svou horlivost a oddanost. Polovičatí a povrchní se již nemohli opírat o víru svých bratří. Každý musí obstát nebo padnout sám za sebe.

Když přišlo zklamání, dvě skupiny začaly spát odlišným způsobem; avšak i moudré panny ztratily část své horlivosti. Pán v tom vedl, aby, až při táborovém shromáždění v Exeteru zaznělo poselství Půlnočního volání, mezi nimi vykonal dílo.

Proces zkoušky: doba prodlévání a půlnoční volání

Ze Spirit of Prophecy, svazek 4, strana 228: Pamatuje, že tento proces — Půlnoční volání, od doby prodlení až do zavření dveří — je tím, jak Pán zkouší svůj lid. Půlnoční volání na táborovém shromáždění v Exeteru, ve svém hlásání až do 22. října 1844, je pouze jednou částí těchto dějin. Nemůže být odděleno od doby prodlení, která připravuje na účinek Půlnočního volání mezi dvěma třídami ctitelů. Musíte Půlnočnímu volání rozumět, protože jestliže tomu tak není, odpadáte z cesty.

„Bůh zamýšlel vyzkoušet svůj lid. Jeho ruka zakryla omyl ve výpočtu prorockých období. Jeho ruka, ruka Páně, zakryla ojedinělý omyl ve výpočtu prorockých období“, v množném čísle. „Adventisté tuto chybu neodhalili a neodhalili ji ani nejvzdělanější z jejich odpůrců. Ti druzí říkali: „Váš výpočet prorockých období je správný. Má se stát nějaká veliká událost; avšak není to to, co předpovídá pan Miller; je to obrácení světa, a nikoli druhý příchod Krista.““

Doba očekávání pominula a Kristus se neobjevil k vysvobození svého lidu. Ti, kdo se se upřímnou vírou a láskou těšili na svého Spasitele, zakusili trpké zklamání. Pán však vykonal svůj záměr: podrobil zkoušce srdce těch, kdo vyznávali, že očekávají jeho příchod. Mezi nimi bylo mnoho takových, které vedl spíše strach než láska k pravdě. Když se očekávaná událost neuskutečnila, tito lidé prohlašovali, že zklamání nejsou; nikdy nevěřili, že Kristus přijde. Byli mezi prvními, kdo se posmívali zármutku opravdových věřících.

To byl Pánův záměr. Nemáme se čeho obávat ohledně budoucnosti, ledaže bychom zapomněli, jak nás Pán vedl v našich minulých zkušenostech, a nemáme se čeho obávat, ledaže bychom zapomněli na Pánovo učení v našich minulých zkušenostech. Naznačujeme tím, že toto vedení nemůžete oddělit od Jeho učení.

Životní náčrty Jamese Whitea a Ellen G. Whiteové 1888, strany 186–187: „Bůh zkoušel a prověřoval svůj lid uplynutím času v roce 1843. Omyl — jedinečný omyl — jehož se dopustili při výpočtu prorockých období, nebyl ihned odhalen ani učenými muži, kteří odporovali

názorům těch, kdo očekávali Kristův příchod. Tito hlubocí učenci prohlašovali, že pan Miller měl ve svém výpočtu času pravdu, ačkoli se s ním přeli ohledně události, která měla toto období završit. Avšak oni i čekající Boží lid sdíleli týž omyl v otázce času.

Plně věříme, že Bůh ve své moudrosti určil, aby se jeho lid setkal se zklamáním, které bylo dokonale způsobilé odhalit srdce a utvářet pravé charaktery — nejen odhalit jejich srdce, ale i utvářet jejich charaktery a přivést věc do bodu, v němž bude v krizi přicházející o půlnočním volání zjevně prokázáno. Ti, kdo přijali poselství prvního anděla ze strachu před Božími soudy, nikoli proto, že milovali pravdu a toužili po dědictví v království nebeském, nyní vyšli najevo ve svém pravém světle. Byli mezi prvními, kdo se posmívali zklamaným, kteří upřímně toužili po Ježíšově příchodu a milovali jej. Tato nejpronikavější Boží zkouška odhalila pravé charaktery těch, kdo by se v hodině zkoušky vyhnuli odpovědnosti i potupě tím, že by zapřeli svou víru.

Ti, kdo byli zklamáni, nebyli ponecháni v temnotě; neboť při zkoumání prorockých období s vroucími modlitbami byl odhalen omyl — onen jediný omyl — a také sledování prorocké tužky skrze dobu prodlení. V radostném očekávání Kristova příchodu nebylo vzato v úvahu zdánlivé prodlení vidění, a to bylo smutným a neočekávaným překvapením. Právě tato zkouška však byla nanejvýš nezbytná k tomu, aby rozvinula a posílila upřímné věřící v pravdu. Doba prodlení byla nanejvýš nezbytná. Nejenže měla prokázat dvě skupiny a začít rozvíjet jejich charaktery, které měly být zjeveny v dějinách Půlnočního volání až do zavření dveří, nýbrž byla nezbytná i k posílení těch, kteří měli v této otázce stanout na správné straně. Doba prodlení nelze oddělit od Půlnočního volání ani od zavření dveří.

Když popíráte Půlnoční volání, popíráte právě tuto historii. Půlnoční volání není pouze poselstvím Samuela Snowa na táborovém shromáždění v Exeteru; je zkušeností času prodlení. Právě sem Pán vedl. Nemáme se čeho obávat do budoucnosti, ledaže bychom zapomněli na Pánovo vedení v našich minulých dějinách — na tuto historii času prodlení a Půlnočního volání, kde přivádí k vyvrcholení věčné evangelium v milleritské historii a vytváří dvě třídy uctíváčů.

Rané spisy, strana 74: „Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jaká je On chtěl; že Jeho ruka nad nimi bděla a skryla chybu v některých číslech, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“

Tajemství nepravosti a proces zkoušky

Kdybychom měli čas, mohli bychom pojednat o tajemství nepravosti. Tajemství nepravosti může mít více než jednu správnou definici, avšak zde se vztahuje k dílu satana, jenž mísí zlo s dobrem, pravdu s bludem, v posvátných dějinách, v nichž Pán podrobuje svůj lid zkoušce. V posvátných dějinách Písma, kde Pán přivádí svůj lid k procesu zkoušky, vždy uvidíte tajemství nepravosti — činnost satana, který mísí pravdu s bludem. Když lidé dospějí k tomuto bodu zkoušky, tajemství nepravosti zatemnilo podstatu věci.

Když nastal čas Noemovy zkoušky, Bible nám říká, že předtím bylo semeno satana smíšeno se semenem Božím. To způsobilo, že se v době Noemově naplnilo tajemství nepravosti, vyjádřené v Genesis tím, že synové Boží si brali za manželky dcery lidské — smísení obou semen, tajemství

nepravosti, které předchází Noemově zkoušce.

Při zkoušce Mojžíše a Rudého moře Písmo popisuje, jak Izrael, který měl být zkoušen u Rudého moře a na Sinaji, byl po tak dlouhém pobytu v Egyptě zkažen egyptskými naukami. To bylo tajemství nepravosti — být ovlivňován satanskými naukami.

V době Židů to bylo řecké učení, které připravilo cestu k tomu, aby sanhedrin odmítl jejich zkušební proces.

V dějinách milleritského hnutí právě millerité v protestantských církvích vyšli z 1260 let papežského vlivu, který porušil čisté símě nečistým semenem a vytvořil tajemství nepravosti, jež předcházelo zkoušce dějin milleritského hnutí.

To je tajemství nepravosti, které je vždy přítomné.

Jestliže zkoumáte, jak působí tajemství nepravosti, obraťte se k první kapitole knihy Patriachové a proroci. Sestra Whiteová nám sděluje, jak satan uskutečnil tajemství nepravosti v nebi. V nebi mělo dojít ke zkoušce, při níž se mělo ukázat, kteří andělé zůstanou a kteří budou odstraněni, a satan uskutečňoval tajemství nepravosti právě tam, v nebi, ještě před tímto procesem zkoušky.

Satan toho dosáhl tím, že podsouval pochybnost, stavěl své slovo nad Boží Slovo, a co je ještě závažnější, vedl druhé, aby vyjadřovali jeho falešná učení — zlověstná činnost. Vložil by do vaší mysli pochybnost a potom byste vyšli a tuto pochybnost vyjádřili před skupinou. Pokud by si někdo na tu pochybnost stěžoval, stěžoval by si na vás, ne na něj.

Nedávno jeden pastor ze Spokane ve státě Washington učinil poznámku k Early Writings, strana 74, a řekl: „Šel jsem do slovníku z doby Ellen Whiteové, do Websterova slovníku, a figures neznamená nic, co by mělo co do činění s aritmetikou.“ Většina lidí, kteří to slyšeli, by si to neověřila a uvěřila by mu. Přinejmenším tento pastor zaséval pochybnost o tom, co figures v tomto oddílu představují; ve skutečnosti lhal. Webster's 1828 Dictionary uvádí: FIGURE, n. V aritmetice znak označující číslo, jako 2, 7, 9.

Vyjadřoval pochybnost a konal dílo, které je znázorněno jako tajemství nepravosti. Adventistům tím ukazoval, jsou-li ochotni to vidět, že v této době dějin země musíte pravdě porozumět sami pro sebe a nenaslouchat lidským bytostem; protože „. . . tajemství nepravosti již působí: . . .“

Spisy z raných let, strana 74: „. . . že údaje byly takové, jaké chtěl, že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v některých z údajů a zakrývala ji, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“

Je to zavádění a teologové to často činí. Chcete-li porozumět tomu, co nějaké slovo znamená v Bibli nebo v Duchu prorocství, nehleďte nejprve do slovníků; obraťte se k prorokovi. Například Daniel užívá v Danielovi 8,11 hebrejské slovo rum, překládané jako „odňato“. Lidé se domnívají, že znamená „odstraněno“, avšak Daniel užívá rum na pěti dalších místech a nikdy neznamená „odňat“ — znamená „pozdvihnout a vyvýšit“. Domnívat se tedy, že rum v Danielovi 8,11 znamená „odňat“, znamená následovat tradici, nikoli způsob, jakým toto slovo užil Daniel.

Podobně je tomu u Ellen Whiteové: Chcete-li tvrdit, že ve spise Early Writings, s. 74, „figures“ znamená výtvarné figury nebo grafické prvky, můžete říci: „Slovník z doby Ellen Whiteové neuvádí, že figures znamená aritmetiku,“ v naději, že si to většina lidí neověří. Kdyby to však učinili, zjistili by, že figures skutečně znamená aritmetiku.

Prvním místem, kam se obrátíte, je však sama Ellen Whiteová: Co míní výrazem čísla? Ve spise Early Writings, strana 74, říká: „Jeho ruka byla nad některými čísly a zakryla v nich chybu,“ a na straně 236 říká: „Jeho ruka zakryla chybu ve výpočtu prorockých období.“ Prorokyně sama ukazuje, že její terminologie, čísla, označuje prorocká období — aritmetiku, nikoli grafické znázornění.

Nad čím tedy Pán držel svou ruku? Držel svou ruku nad omylem ve výpočtu prorockých období — v číslech.

Podpora učení o roku 2520 ze strany Ellen Whiteové

To je jádro věci. Mnozí předkládají totéž poselství jako my a já je podporuji. Když však jde o 2520 a o to, zda Ellen Whiteová věřila, že jde o platné prorocství, toto je ten argument — toto je důkaz a zde byste měli začít. Všechny ostatní argumenty jsou platné a pravdivé, ale toto je výchozí bod.

V Ranných spisech, na straně 74, kde se říká, že Pán držel svou ruku nad chybou v některých z výpočtů, vymezuje v téže knize na straně 236, co to znamená: „Viděla jsem Boží lid, radostný v očekávání, vyhlížející svého Pána. Bůh je však zamýšlel vyzkoušet.“ Hovoří o době prodlení, o prvním zklamání.

Nemluví o Zklamání z 22. října 1844, protože i tam měli být vyzkoušeni; zde však mluví o době prodlení: „Bůh zamýšlel je vyzkoušet.“ „Jeho ruka zakryla omyl ve výpočtu prorockých období.“ Jak je chtěl vyzkoušet prostřednictvím doby prodlení? Tím, že držel svou ruku nad jejich porozuměním prorockým obdobím. Nemáte se čeho obávat pro budoucnost, ledaže zapomeneme, jak nás Pán vedl v minulosti, v dějinách mileritů a ve svých učeních.

Tato prorocká období jsou učením, které vyvolalo dobu prodlení. „Jeho ruka zakryla jednu chybu ve výpočtu prorockých období. Ti, kdo očekávali svého Pána, tuto chybu neodhalili“ — jednu chybu — „a ani nejučenější muži, kteří se stavěli proti určenému času, ji nedokázali rozpoznat. Bůh zamýšlel, aby se Jeho lid setkal se zklamáním. Čas uplynul a ti, kdo s radostným očekáváním vyhlíželi svého Spasitele, byli zarmouceni a sklíčení, zatímco ti, kdo nemilovali zjevení Ježíše, nýbrž přijali poselství ze strachu, měli radost, že nepřišel v očekávaném čase. Jejich vyznání nezasáhlo srdce ani neočistilo život. Uplynutí času bylo dobře uzpůsobeno k tomu, aby taková srdce odhalilo. Byli první, kdo se odvrátili a vysmívali se zarmouceným, zklamaným, kteří skutečně milovali zjevení svého Spasitele. Viděla jsem moudrost Boží v tom, že zkoušel svůj lid a dával mu pronikavou zkoušku, aby odhalil ty, kteří by se v hodině zkoušky stáhli a odvrátili.“

Ježíš i celý nebeský zástup pohlíželi se soucitě a láskou na ty, kteří se sladkým očekáváním toužili spatřit Toho, jehož jejich duše milovaly. Andělé se vznášeli kolem nich, aby je posilovali v hodině jejich zkoušky. Ti, kdo zanedbali přijmout nebeské poselství, byli ponecháni v temnotě a

Boží hněv se proti nim roznítil, protože nechtěli přijmout světlo, které jim poslal z nebe. Tito věrní, zklamaní lidé, kteří nemohli pochopit, proč jejich Pán nepřišel, nebyli ponecháni v temnotě. Opět byli vedeni ke svým Biblím, aby zkoumali prorocká období. Ruka Páně byla odňata od těch čísel a omyl — jediný — byl vysvětlen.

Zde vysvětluje omyl v číslech na tabuli z roku 1843 a již vymezila, že tato čísla představují prorocká období. „Viděli, že prorocká období sahají do roku 1844 a že tytéž důkazy, které předložili, aby ukázali, že prorocká období končí v roce 1843, dokazují, že skončí v roce 1844.“ Tím je věc uzavřena! Ellen Whiteová přikládá na 2520 pečeť svého schválení.

Na kartě z roku 1843 jsou pouze tři prorocká období, o nichž rozuměli, že končí v roce 1843: 1335, 2520 a 2300. Bůh držel svou ruku nad omylem v některých z výpočtů — nad prorockými obdobími na této kartě — dokud nebyla Jeho ruka odňata. Když svou ruku odňal, byli věrně očekávající vedeni k tomu, aby prorocká období znovu zkoumali, a zjistili, že totéž svědectví, které je vedlo k tvrzení, že prorocká období skončila v roce 1843, bylo tehdy rozpoznáno jako důkaz, že dvě z nich skončila v roce 1844.

Období 1335 začíná v roce 508 a končí v roce 1843. Období 2520 začíná v roce 677 př. Kr. a je ovlivněno plností roku. Průkopníci se domnívali, že končí v roce 1843, avšak později porozuměli, že tytéž důkazy, které je vedly k předpovědi roku 1843, prokazovaly, že proroctví o 2520 skončilo v roce 1844. Proroctví o 2300 začíná v roce 457 př. Kr. a domnívali se, že končí v roce 1843, avšak po zklamání prostřednictvím svého studia prorockých období poznali, že skončilo v roce 1844.

Existují pouze tři proroctví, o nichž předpovídali, že skončí v roce 1843, a jedno z nich skutečně končí: 1335. Toto proroctví není tím, nad nímž Pán držel svou ruku. Označuje dějiny mileritů od doby prodlení přes půlnoční volání až do 22. října 1844.

Ve včerejší prezentaci jsme skončili tímto citátem od Ellen Whiteové: „Blahoslavené jsou oči, které viděly to, co bylo viděno v letech 1843 a 1844.“ To znamená: „Blahoslavený je ten, kdo přichází k roku 1843.“ V následujícím odstavci říká: „Poselství bylo dáno. A nemělo by docházet k žádnému prodlení v opakování tohoto poselství, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Tehdy Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

Daniel, stojící ve svém údělu, je verš 13 z Daniela 12. „Blahoslavené jsou oči, které viděly věci, jež byly spatřeny v letech 1843 a 1844,“ je verš 12. Ellen Whiteová podává božský výklad Daniela 12,12–13 a říká, že tyto verše nejsou o časovém proroctví, nýbrž o zkušenosti, která zahrnuje roky 1843 a 1844 a je vyvolána nepochopením roku 1843, které přináší dobu prodlení. Když nastane doba prodlení, „Blahoslavený je ten, kdo čeká.“ I kdyby se vidění opozdilo, čekej na ně. Blahoslavený je ten, kdo věrně čeká od doby prodlení až do uzavření dveří. To, co věrní vidí v letech 1843 a 1844, je požehnání, které jej uvádí do nejsvětějšího místa.

Proroctví 1335 skončilo roku 1843 a označilo příchod Půlnočního volání. Prorocká období 2520 a 2300 končí roku 1844. Ellen White říká, že totéž svědectví, které je vedlo k prohlášení, že 2520,

2300 a 1335 skončily roku 1843, bylo pak rozpoznáno jako důkaz, že skončí roku 1844.

Světlo z Božího slova ozářilo jejich postavení a oni rozpoznali dobu prodlení: „Jestliže se to [vidění] oddaluje, vyčkej na ně.“ Ve své lásce k bezprostřednímu Kristovu příchodu přehlédli prodlení vidění, které bylo určeno k tomu, aby zjevilo ty, kdo skutečně očekávají. Opět měli časový bod. Viděla jsem však, že mnozí z nich se nedokázali povznést nad své těžké zklamání, aby dosáhli té míry horlivosti a síly, která vyznačovala jejich víru v roce 1843.

Satan a jeho andělé nad nimi zvítězili a ti, kdo nechtěli přijmout toto poselství, blahopřáli sami sobě ke své dalekosáhlé soudnosti a moudrosti, že nepřijali ten blud, jak to nazývali.

Neuvědomovali si, že proti sobě samým odmítají Boží radu a že působí ve spojení se Satanem a jeho anděly, aby přiváděli Boží lid do zmatku, zatímco tento lid žil poselství seslané z nebe.

V těchto dějinách jsou dvě třídy ctitelů. Třída nevěrných se posmívá těm, kdo čekají, avšak čekající jsou vedeni zpět k prorockým obdobím a docházejí k porozumění, že týž důkaz, který je vedl k určení zakončení let 2520 a 2300 v roce 1843, prokazoval, že skončily v roce 1844.

Ačkoli si to očekávající uvědomovali, nehořeli již pro Pána tak jako před prvním zklamáním. Znovu byli rozníceni při poselství půlnočního volání. Očekávající již před půlnočním voláním pochopili rok 1844 jako konec prorocství.

Poselství Půlnočního volání umožnilo očekávajícím určit 22. říjen 1844. S touto informací již nešlo jen o nějaký okamžik v roce 1844; šlo o právě tento den, a to dodalo poselství sílu.

Vidíte ten proces? Učení, která vedou k této zkušenosti, jsou tři prorocství: 1335, 2300 a 2520.

Když si to uvědomili, začali hlásat: „Vyjděte z Babylóna.“ To je poselství druhého anděla.

Buďme zcela jasní: Co končí v době prodlení? Používání mapy z roku 1843. Tuto mapu odložili stranou, protože nyní chápali, že Pán přichází v roce 1844, zatímco na mapě stálo 1843. Proto mapu odložili stranou pro dějiny poselství druhého anděla.

Čím se stává jejich poselství v dějinách Druhého anděla? Poslední odstavec to vysvětluje.

Věřící v tomto poselství byli v církvích utlačováni. Po určitou dobu byli ti, kdo nechtěli toto poselství přijmout, zadržováni strachem, aby neprojevili smýšlení svého srdce; avšak pominutí času odhalilo jejich skutečné city. Toužili umlčet svědectví, jež ti, kteří očekávali, pocítovali jako naléhavou povinnost vydávat, totiž že prorocká období sahají až do roku 1844.

Jaká prorocká období? 2520 a 2300. To je jejich poselství v těchto dějinách. Nyní říkají: „Chápeme to! Tato prorocství sahají až do roku 1844.“ Jejich poselstvím v dějinách půlnočního volání jsou prorocství o 2520 a 2300 letech.

Po určitou dobu byli ti, kdo nechtěli přijmout poselství, ze strachu zadržováni, aby neprojevili city svých srdcí; avšak pominutí času odhalilo jejich pravé smýšlení. Přáli si umlčet svědectví, které ti očekávající pocítovali jako povinnost nést, totiž že prorocká období sahají až do roku 1844. Věřící jasně vysvětlili svůj omyl—podivuhodný omyl—a uvedli důvody, proč očekávali svého Pána v roce 1844. Jejich odpůrci nemohli předložit žádné argumenty proti pádným

důvodům, které byly uvedeny. Avšak hněv církvi se roznítil; byly odhodlány nenaslouchat důkazům a vyloučit toto svědectví z církvi, aby je druzí nemohli slyšet.

Co se stane, když předložíte 2520 ve spojitosti s 2300 dny? V milleritské historii jste vyloučení z církvi a objevuje se snaha toto poselství umlčet.

„Ti, kdo se neodvažovali zadržovat před druhými světlo, které jim Bůh dal, byli vyloučeni z církvi; avšak Ježíš byl s nimi a radovali se ve světle Jeho tváře. Byli připraveni přijmout poselství druhého anděla.“ Early Writings, 235–237.

Aniž bychom se pouštěli do studie o 2520, snažíme se ukázat, že Ellen Whiteová klade na 2520 svou pečeť schválení. Nemůžete-li to vidět, musíte se modlit, aby Ježíš odstranil šupiny z vašich očí. Ellen Whiteová řekla, že týž důkaz, který je vedl k předpovědi roku 1843, byl pak shledán důkazem, že tato prorocká období skončila v roce 1844. Vždy ztotožňuje prorocká období, neboli časové údaje, v množném čísle. Na tabuli z roku 1843 jsou pouze tři prorocká období, která skončila v roce 1843.

Ta, která skutečně končí v roce 1843, totiž 1335, vyžaduje z hlediska gramatické správnosti alespoň dvě prorocká období, aby mohla říci „údaje“ a „prorocká období“. Jsou-li tři a jedno z nich odeberete, pak ta dvě, která schvaluje, jsou 2520 a 2300, bez ohledu na to, co kdo jiný může říkat.

V těchto dějinách, včetně Velkého zklamání adventistů dne 22. října 1844, Pán vytvářel zkušenost, v níž byli vylučováni z církvi, aby nestáli na vlivu lidí, nýbrž na Slově Božím. Tuto zkušenost potřebovali, aby měli víru vstoupit s Ježíšem Kristem do nejsvětější svatyně. Zdokonaloval je, aby přivedl k završení věčné evangelium.

Svědectví průkopníků: James White a Uriah Smith

Dále zde máme dva průkopníky, Jamese Whitea a Uriaha Smitha. To jsou hlavní muži, na něž se moderní teologové odvolávají, aby tvrdili, že James White v roce 1863 období 2520 odmítl a že je Uriah Smith odmítl ve svých spisech v 70. a 80. letech 19. století.

Vracíme se do roku 1844 a krátce poté, abychom viděli, jak James White a Uriah Smith popisují tutéž historii, kterou právě popsala Ellen Whiteová. Hovoří o prorockých obdobích a o tom, že Pán odňal svou ruku a ukázal omyl; a tito dva průkopníci hovoří stejně.

Ellen Whiteová neříká „2520“ ani „sedm časů“, avšak Uriah Smith a James White ano. Dávají jasně najevo, že prorockými obdobími uznávanými v těchto dějinách byly období 2520 a 2300.

James White, Review and Herald, svazek 1, 9. července 1851: „Namítá jeden odpůrce: ‚Nevěřím, že již bylo zaznělo půlnoční volání.‘ Ani my nevěříme, že jsme půlnoční volání slyšeli my, nebo že je kdy uslyšíme. Volání z Matouše 25,6: ‚Hle, ženich přichází,‘ náleží do příběhu o východní svatbě. Avšak že na podzim roku 1844 zaznělo volání, které celé adventní tělo plně přijalo a které se dobře přirovnává k půlnočnímu volání z podobenství, by nemělo být popíráno těmi, kdo s ním měli zkušenost.“

Jakub White pojednává o dějinách, v nichž lidé odmítají Půlnoční volání a odpadají z cesty. Na to reaguje a bude o těchto dějinách hovořit.

„Přišlo to v pravý čas. Volání podobenství bezprostředně následovalo po prodlení a po dřimotě a spánku. To následovalo po našem prodlení, po našem zklamání, a dolehlo k našemu sluchu, když jsme byli ve stavu otupělosti. Tento výkřik probudil deset panen a vedl je k úpravě jejich lamp. To, provázené mocí Ducha, probudilo adventní lid a vedlo jej k zkoumání Bible jako nikdy předtím a k tomu, aby sebe i svůj pozemský majetek zcela posvětili Pánu. Ti, kdo hlásali, že Pán přijde v sedmém měsíci roku 1844, jasně viděli, že prorocká období dosahují až do té doby; proto důkaz, který byl předložen z těchto období k prokázání, že advent nastane v roce 1843, dokazoval, že nastane v roce 1844. Tehdy jsme spatřili chybu v onom způsobu výpočtu, který ukončoval 2300 dnů v roce 1843. Nikdo z těch, kdo psali proti adventu, ji neviděl. Ruka Prozřetelnosti zakrývala ten omyl až do doby, kdy měl být rozpoznán. Chyba spočívala v tom, že se od 2300 odpočítalo plných 457 let, čímž vyšel rok 1843, aniž by se jakkoli přihlíželo ke zlomku roku 457 př. Kr., který již uplynul, když vyšlo přikázání, od něhož se počítá 70 týdnů.“

„Naše mysl byly obráceny k onomu časovému bodu [1843] na základě skutečnosti, že při datování jednotlivých prorockých období od těch let, do nichž nejlepší chronologové kladou naplnění oněch událostí, jež měly označit jejich počátek, se všechna zdála končit v tom roce.“

Nyní nám sděluje prorocká období, o nichž se domnívali, že skončila v roce 1843.

„To však bylo pouze zdánlivé.“ Pouze zdánlivé bylo, že skončily roku 1843. Zjistili by, že skončily roku 1844.

„Sedm časů‘ neboli 2520 let datujeme od zajetí Manasesova, které chronologové s velikou jednomyslností kladou do roku 677 př. Kr.‘ To byla prorocká období, jimiž se zabývali. Toto datum je jediné, od něhož jsme kdy počítali počátek tohoto období; a odečtením roku 677 př. Kr. od 2520 let zůstával rok 1843 po Kr. Neuvědomili jsme si však, že k dovršení 2520 let by bylo zapotřebí 677 plných let př. Kr. a 1843 plných let po Kr., a že by nás to rovněž nutilo prodloužit toto období až do té části roku 1844, do níž by mohlo zasahovat, pokud začalo až po počátku roku 677 př. Kr.“

Prorocká období, během nichž „ruka Prozřetelnosti držela svou ruku nad tím omylem“, zahrnovala i 2520.

Uriáš Smith: „Jak čas pokračoval i po roce 1843, mnozí se začali tázat po důvodech svého zklamání ohledně roku svého očekávaného vysvobození. Tehdy se ukázalo, že budou-li všechna prorocká období počítána od let př. Kr., v nichž jsme vždy kladli jejich počátek, nebudou příslušně dovršena, ani za předpokladu, že naše chronologie a datace jejich počátku byly správné, dříve než někdy v průběhu roku 1844. Tak například sedm časů, neboli 2520 let, počínajících rokem 677 př. Kr. — velké jubileum, neboli 2450 let [není znázorněno ani na tabuli z roku 1843, ani na tabuli z roku 1850.], počínající rokem 607 př. Kr. — a Danielových 2300 let, počínajících rokem 457 př. Kr. — jelikož z každého z oněch roků, od nichž byla příslušná prorocká období datována, uplynula určitá část ještě před nastáním jednotlivých

událostí, které vyznačovaly jejich počátek, bylo by nutné, aby zasahovala do roku 1844 právě tak daleko, jak příslušně započala po začátku oněch let př. Kr., od nichž jsou jednotlivě počítána, aby se buď doplnil počet let v každém z nich, anebo aby se prověřila správnost naší chronologie. Nebyla však žádná opora pro určení času v příslušných letech př. Kr., kdy jednotlivá období začala; a tudíž nebylo možno přesně vyznačit čas v roce jejich skončení.“

Uriah Smith i James White oba dosvědčují, že prorockými obdobími, o nichž se mělo za to, že končí v roce 1844, bylo 2520 a 2300 let, přičemž používají týchž výrazů jako Ellen White v Early Writings, strana 236 a následující.

Řetěz pravdy: výchozí body Williama Millera

Rané spisy, strana 230: „Bůh poslal svého anděla“ — anděla Gabriela — „aby zapůsobil na srdce jednoho rolníka“ — Williama Millera — „který Bibli nevěřil, a vedl jej k tomu, aby zkoumal proroctví. Andělé Boží opakovaně navštěvovali toho vyvoleného, aby vedli jeho mysl a otevírali jeho porozumění proroctvím, která byla lidu Božímu vždy temná. Byl mu dán počátek řetězu pravdy a byl veden dál, aby hledal články za článkem, až s úžasem a obdivem pohlédl na Slovo Boží. Spatřil tam dokonalý řetěz pravdy. To Slovo, které považoval za nevdechnuté, se nyní otevřelo jeho zraku ve své kráse a slávě. Viděl, že jedna část Písma vykládá druhou,“

Gabriel mu ukázal metodu, kterou nazýváme dokazováním z textů, řádek za řádkem, tu něco málo a tam něco málo.

Gabriel mu poskytl počátek řetězce pravdy a metodu dokazování pomocí biblických textů.

William Miller, Advent Review and Sabbath Herald, 18. dubna 1854: „Z dalšího studia Písma jsem dospěl k závěru, že sedm časů nadvlády pohanů musí začínat tehdy, když Židé přestali být nezávislým národem při zajetí Manasesově, jež nejlepší chronologové kladli do roku 677 př. Kr.; že 2300 dnů započalo se sedmdesáti týdny, které nejlepší chronologové datovali od roku 457 př. Kr.; a že 1335 dnů, počínajících odstraněním ustavičné oběti a postavením ohavnosti pustošící [Daniel 12,11], se má datovat od ustavení papežské nadvlády po odstranění pohanských ohavností, a které by podle nejlepších historiků, jež jsem mohl konzultovat, mělo být datováno přibližně od roku 508.“

Ellen Whiteová říká, že Gabriel dal Williamu Millerovi počátek řetězce pravdy, a William Miller dosvědčuje, že tři počáteční body, které mu byly dány, jsou 508, 677 př. Kr. a 457 př. Kr. Byly mu andělem Gabrielem dány počáteční body těchto proroctví, která zrodila dějiny Půlnočního volání.

Poslední klam: odmítnutí Ducha proroctví

Vybraná poselství, kniha 1, strana 48: „Satan . . . neustále prosazuje padělek, aby odvedl od pravdy. Úplně posledním satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího.“
Posledním satanovým klamem je zničit Ducha proroctví.

Jestliže odmítáte tyto základní pravdy, současně odmítáte i Ducha proroctví. Ellen Whiteová vyjadřuje svůj souhlas s proroctvím 2520. Odmítnete-li 2520, vyléváte i s vaničkou dítě.

„Satan ... neustále vnucuje padělek — aby odvedl od pravdy. Úplně posledním satanovým klamem bude zneplatnit svědectví Ducha Božího. ‚Kde není vidění, lid hyne‘ (Příslaví 29,18).“ Hovoří o odmítání Ducha proroctví a v této souvislosti říká, že jestliže odmítnete Ducha proroctví, kde není vidění, lid hyne. Co je to vidění? Jestliže odmítnete Ducha proroctví, jaké je to vidění, které vám chybí?

„Zapiš to vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet.“ Abakuk 2,2 (KJV).

Jestliže odmítáte Ducha proroctví, odmítnete i Tabuli z roku 1843; a jestliže odmítáte tuto Tabuli, odmítáte Ducha proroctví.

„Satan bude důmyslně působit rozličnými způsoby a prostřednictvím rozličných nástrojů, aby otrásl důvěrou Božího ostatku v pravé svědectví. Proti Svědectvím bude podnícena nenávist, která je satanská.“ Někdy máme sklon chápat „satanské“ jako zlověstné skutky, avšak v Patriarchové a proroci je nám řečeno, že Satan působí tím, že našeptává pochybnosti. To je satanský útok proti Duchu proroctví a těmto základním pravdám. Děje se to skrze lidi, jimž bychom podle všeho měli důvěřovat, kteří tyto pochybnosti našeptávají.

„Proti Svědectvím bude podnícena nenávist, která je satanská. Satanovo působení bude směřovat k tomu, aby podkopalo víru církví v ně, a to z tohoto důvodu: Satan nemůže mít tak volnou cestu k tomu, aby uváděl své svody a spoutával duše ve svých bludech, jestliže jsou dbáno varování, napomenutí a rad Ducha Božího.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

Když to uvádíme k závěru, když sestra Whiteová říká, že se do budoucnosti nemáme čeho obávat, ledaže zapomeneme na Pánovo vedení, říkám, že ono Pánovo vedení, o němž mluví, je dějinami od doby prodlévání až k uzavřeným dveřím — dějinami vyjádřenými pojmem Půlnoční volání. Do budoucnosti se nemáme čeho obávat, ledaže zapomeneme, jak nás Pán vedl ve zkušenosti Půlnočního volání, a také na učení spojená s tímto vedením. Učeními, která tuto zkušenost vyvolala, jsou tři časová proroctví, jež začínají daty danými Williamu Millerovi andělem Gabrielem. Do budoucnosti se nemáme čeho obávat, ledaže zapomeneme na tato učení, včetně 2520, která způsobila zkušenost Půlnočního volání, když Pán vedl millerity skrze vyvrcholení Věčného evangelia.

Jedna věc je jistá: ti adventisté sedmého dne, kteří se postaví pod satanův prapor, se nejprve vzdají své víry v napomenutí a výtky obsažené ve Svědectvích Ducha Božího.

Odmítáte-li Základy, odmítáte Ducha proroctví. Odmítáte-li Ducha proroctví, odmítáte Základy. Patří neoddělitelně k sobě. Kde není Duch proroctví, tam není vidění.

„Zaznívá výzva k většímu posvěcení a ke svatější službě a bude zaznívat i nadále. Někteří z těch, kdo nyní vyslovují satanovy návrhy, přijdou k rozumu. Jsou lidé na důležitých odpovědných postaveních, kteří nerozumějí pravdě pro tento čas. Jim musí být toto poselství předáno. Přijmou-li je, Kristus je přijme a učiní z nich své spolupracovníky. Jestliže však odmítnou poselství vyslechnout, postaví se pod černý prapor knížete temnoty.“

„Je mi uloženo říci, že drahocenná pravda pro tuto dobu se lidským myslím otevírá stále jasněji a jasněji. Ve zvláštním smyslu mají muži i ženy jíst tělo Kristovo a pít jeho krev. Dojde k rozvoji porozumění, neboť pravda je schopna neustálého rozšíření. Božský původce pravdy vstoupí do těsnějšího a stále těsnějšího společenství s těmi, kdo pokračují v jeho poznávání. Jakmile Boží lid bude přijímat jeho slovo jako chléb nebeský, pozná, že jeho východy jsou připraveny jako jítro. Budou přijímat duchovní sílu, tak jako tělo přijímá tělesnou sílu, když se jí pokrm.“

Ani z poloviny nechápeme Pánův záměr, když vyvedl děti Izraele z egyptského otroctví a vedl je pustinou do Kanaánu.

„Když shromáždíme božské paprsky zářící z evangelia, získáme jasnější vhled do židovského řádu a hlubší ocenění jeho důležitých pravd. Naše zkoumání pravdy je dosud neúplné. Shromáždili jsme jen několik paprsků světla. Ti, kdo nejsou každodenními studenty Slova, nevyřeší otázky židovského řádu. Neporozumějí pravdám vyučovaným chrámovou službou. Dílo Boží je brzděno světským chápáním jeho velikého plánu. Budoucí život odhalí význam zákonů, které Kristus, zahalený v oblakovém sloupu, dal svému lidu.“ Spalding and Magan, 305, 306.

Ti adventisté, kteří přijmou znamení šelmy a stojí pod satanovým praporem, nejprve zavrhnou Ducha proroctví.

V této pasáži jsou dvě skupiny: ti, kteří pokračují v poznávání Pána, nadále jedí Jeho tělo a pijí Jeho krev a dále studují Boží slovo, a ti, kteří tak nečiní. Rozvoj pravdy není ukončen; budou mít co říci o službě ve svatyni, co dosud řečeno nebylo. Budou zdůrazňovat změnu údobí v době Kristově, předobrazující změnu v milleritské době a ukazující vpřed k údobí, kdy Kristus přechází ze Soudu nad mrtvými k Soudu nad živými. Budou mít co říci o svatyni a o tom, jak Pán při těchto změnách údobí vyznačuje své pohyby vyjitím svého Ducha.

Ještě několik citátů a jsme téměř u konce.

Ti adventisté sedmého dne, kteří odmítají Půlnoční volání, scházejí z cesty a odmítají Pánovo vedení i doktrinní učení, z něhož vyrůstají dějiny Půlnočního volání. Právě toho se musíme obávat — že odmítneme tato učení a neporozumíme této zkušenosti. Tím odmítáme Ducha proroctví.

Sestra Whiteová připojuje svou pečeť schválení k roku 2520. Ukážeme, jak připojuje svou pečeť schválení i k dalším pravdám na chartě z roku 1843.

Na konci světa, až to vše v našich dějinách dospěje k vyvrcholení věčného evangelia, bude adventismus postaven před třístupňový proces zkoušky, který byl předobrazem, jak je patrné ze zkušenosti Williama Millera.

William Miller učinil tři chyby: (1) Odmítl Půlnoční volání a spadl ze stezky dolů do bezbožného světa. (2) Poté důvěřoval lidskému vlivu, Joshuovi Himesovi. (3) Odmítl sobotu.

Vyvstala otázka: „Zavrhl sobotu, nebo svatyni?“ Učení, které se v onom časovém období přesunulo od svatyně na zemi ke Svatyni v nebi, Miller možná plně nepochopil. Když byla Ellen White vedena do nejsvětější svatyně, spatřila v arše smlouvy Desatero a přikázání o sobotě mělo kolem sebe svatou záři.

Tím, co Miller odmítl, byl Boží zákon — sobota. Miller tedy odmítl Půlnoční volání, potom se opřel o tělo a nakonec přijal znamení šelmy. To se bude opakovat na konci světa.

Svědectví, svazek 5, strana 211: „Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, která pocítila úder Božího hněvu. Staří mužové, ti, jimž Bůh dal veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svou svěřenou důvěru.“

Komentuje Ezechiele 8 a 9, zapečetění. Sestra Whiteová říká, že zapečetění v Ezechielovi 9 je totéž jako zapečetění ve Zjevení 7. Hovoří o časovém období zapečetění 144 000. Říká, že ti, kdo měli být strážci, zradili svěřenou důvěru.

„Zaujali stanovisko, že nemusíme očekávat zázraky a výrazné projevy Boží moci jako v dřívějších dnech. Doba se změnila.“ Jejich první chybou bylo, že se postavili proti Půlnočnímu volání a říkali: „To, co se odehrálo v této historii Půlnočního volání, se neopakuje.“

Scházejí z cesty.

Tato slova posilují jejich nevěru a oni říkají: Hospodin neučiní dobro ani neučiní zlo. Je příliš milosrdný, než aby navštívil svůj lid soudem. Tak je „Pokoj a bezpečnost“ voláním mužů, kteří už nikdy nepozvednou svůj hlas jako polníci, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Tito nemí psi, kteří nechtěli štěkat, jsou těmi, kdo pocítí spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, dívky i malé děti všichni hynou spolu.“ Testimonies, svazek 5, 211.

Jeremiáš, mluvč o druhém selhání Williama Millera, řekl: „Tak praví Hospodin: Zlořečený budiž muž, který spoléhá na člověka, a činí z těla své rámě, a jehož srdce se odvrací od Hospodina.“ Jeremiáš 17,5. Jestliže spoléháš na člověka, tvé srdce se odvrací od Hospodina.

Prvním závěrečným odmítnutím je Půlnoční volání, opakování projevu Boží moci. Druhým je spoléhání na tělo. Třetím je nedělní zákon.

Mohou existovat pouze dvě třídy. Každá strana je zřetelně označena buď pečetí živého Boha, nebo znamením šelmy či jejího obrazu. Každý syn a dcera Adamovi si za svého vůdce volí buď Krista, nebo Barabáše. A všichni, kdo se stavějí na stranu nevěrných, stojí pod černým praporem satanovým a jsou vinni tím, že Krista odmítají a potupně s ním nakládají. Jsou obviněni z toho, že vědomě ukřižovali Pána života a slávy.“ Review and Herald, 30. ledna 1900.

Jedno je jisté: ti adventisté sedmého dne, kteří se postaví pod satanův prapor, se nejprve vzdají své důvěry v Ducha prorocství.

Adventismus opakuje tříkrokový proces zkoušky, v němž William Miller neobstál. Andělé však čekají, aby Millera vzkřísili a odvedli ho domů k jeho Spasiteli. Pro adventisty, kteří přijmou

znamení šelmy, to nejsou andělé, kteří čekají na ně.

Znovu a znovu mi bylo ukázáno, že minulé zkušenosti Božího lidu nemají být považovány za mrtvá fakta. Nemáme se záznamem těchto zkušeností nakládat tak, jako bychom zacházeli s loňským almanachem. Tento záznam má být uchováván v paměti, neboť dějiny se budou opakovat.“ Publishing Ministry, 175.

Proč si potřebujeme připomínat Půlnoční volání? Protože se dějiny budou opakovat. V těchto dějinách bude poselstvím, které způsobí otřesení, 2520 a 2300; kvůli tomu to vyžene lidi z církvi.

Má se však tato historie, Půlnoční volání, skutečně opakovat, anebo je to jen nějaká minulé událost? Všimněte si následujícího citátu:

„Je svět ležící ve zlobě, v klamu a bludu, v samém stínu smrti,—spící, spící. Kdo pociťují úzkost duše, aby je probudili? Jaký hlas k nim může proniknout? Má mysl byla přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál. „Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc.“ Někteří však otáleli získat olej k doplnění svých lamp a příliš pozdě poznají, že charakter, který je tím olejem znázorněn, nelze přenést.“ Review and Herald, 11. února 1896.

Dějiny Půlnočního volání se opakují do nejmenšího detailu.

Ellen Whiteová chápala, že 2520 bylo platné časové proroctví a že je Pán použil k vyvolání času prodlení, zklamání, které vytvořilo zkušenost, jež připravila muže a ženy, aby vírou vstoupili s Kristem do Nejsvětější svatyně.

Dosud jsme se nepokoušeli dokázat 2520 z Bible. V tomto studiu Abakukových dvou desek chceme nejprve jasně ukázat, že Ellen Whiteová schvaluje tyto nauky, které jsou dnes adventismem odmítány; poté přejdeme k biblickému studiu.